

fordult feléje a nemzet; 1859—60-ban a fővárosban és vidéken sok-sok emlék-ünnepély, megemlékezés, kiadvány méltatta nagyságát. Az évforduló alkalmából megjelent közleményekről és kiadványokról városok szerinti csoportosításban tájékoztat a bibliográfia. A címadatakhoz kapcsolódó személynévmutató — tételszámozás hiányában — a lapszámokra utal, s ez kissé megnehezíti a keresést. Sajnálattal vettük tudomásul, hogy a versekről — terjedelmi okok miatt — nem készülhetett cím- és kezdősormutató. Reménykeltő viszont az a

kérés, amelyet az összeállító a lappangó Kazinczy-kéziratok felkutatása érdekében intézett a könyvtárakhoz, levéltárakhoz és múzeumokhoz: arra enged következtetni, hogy Busa Margit Kazinczy Ferenc kéziratos hagyatékának számbavételén dolgozik, s talán hamarosan újabb hasznos segédlettel ajándékozza meg a magyar irodalomtörténet kutatóit. (II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár — Herman Ottó Múzeum, Miskolc, 1981. 331, [5] l. /Documentatio Borsodiensis II./)

Korompai Gáborné

Új Hang repertórium 1952—1956

Az 1952 tavaszán induló folyóirat a DISZ és az Írószövetség orgánusaként a fiatal írók számára kívánt közlési lehetőséget teremteni. A *Hajdú Bihar megyei Könyvtár* által most kiadott szakrendi szerkesztű repertórium az 1956 októberéig megjelent öt évfolyam anyagát tárja fel részletesen és megbízhatóan. Külön örömet szerez a korszak iránt érdeklődő kutatóknak az, hogy a lap egykori belső munkatársát, *Tamás Attila* debreceni professzort kérték fel a folyóirat életútjának bemutatására. Az ő véleménye szerint a szerkesztők nem tudtak egységes arculatot adni lapjuknak. Egyrészt néha különvéleményt is közöltek a korszak dogmatikus irodalompolitikájával szemben, próbáltak a minőség védelmében szót emelni, másrészt itt jelentek meg az ötvenes évek első felének leglátványosabb „önkritikái” is. Talán éppen emiatt sem az akkori művelődéspolitikai emberei, sem az írók nem érezték igazán sajátjuknak, annak ellenére, hogy „a lap vitathatatlan nyereségévé lett irodalmunk életének, mint számos értékes írást közreadó, élénkítő hatású irodalmi fórum”.

A repertórium négy fő részre oszlik: magyar irodalom és irodalomtudomány (ide sorolták az irodalompolitikát és a művelődést is), a külföldi irodalom, a művészetek — a folyóiratban megjelent illusztrációk is —, illetve a politika. Ezzel a sorrenddel s itt-ott a további rész-

letezéssel kapcsolatban is vannak ugyan kisebb fenntartásaink, mégis azt mondjuk: a repertórium jól eligazítja a keresőt, ha valamilyen meghatározott irányban akar elindulni. Kár, hogy nem tudja érzékeltetni a kort, amire pedig az Új Hang esetében különösen nagy szükség volna. Így ugyanis az 1955-ös 9. szám előtti és utáni, egymástól sok mindenben eltérő időszak a szakrendben egybemosódik. Pedig Tamás Attila ezeket a különbségeket a bevezetőben különösen hangsúlyozza.

A név-, tárgy- és földrajzi mutató a szerzőket és a személyekre vonatkozó írásokat, dokumentumokat pontosan feltünteti, de mostohán bánik a fogalmakkal és a földrajzi nevekkal. Különösen furcsa, hogy következetesen hiányoznak a mutatóból azok a helynevek, amelyek szépirodalmi és képzőművészeti alkotások címében fordulnak elő. Emiatt az irodalom és a művészetek helyi vonatkozásai feltáratlanul maradtak. A megjegyzésnek persze itt inkább módszertani jelentősége van, hiszen például a 40 lapnyi terjedelmű magyar irodalmi részben bárki hamar megtalálhatja az öt érdeklő helyneveket. Sok évfolyamot megélt folyóiratnál azonban már hosszú időt kellene a keresésre fordítani. (Összeáll. és szerk.: *Ulveczky Józsefné és Laskai Irén. Debrecen, 1980 [1981] 170 l.*)

(1—s)

